

Osud

*V boudě byl pes,
oči měl hluboké jako les.
Dva plamínky plápolaly v nich
hrdost a nezkrotnost sršela z nich.
Pusu měl jemnou jako samet,
však netekl z nich med...
Jako páv nesl se lадnými pohyby,
lidi okouzli, ani se nehnuli...
V tu chvíli řekli si: Ten pejsek za něco by stál.“
Nikdo však netušil, čeho se bál...
Já stála opodál se zrakem upřeným,
on přepaden pohledem mým zkoumavým,
přiběhl blíž,
jak kdyby říkal mi slyš!
Ke mně si nic nedovolíš...
V očích měl bolest a strach,
které mu někdo do duše vryl.
Zvykl si na to a takto žil.
Člověku nevěřil a když ho udeřil
všechno mu oplatil.
Kousnutí, škrábanec, nic nebylo mu cizí,
na očích vidět bylo mu, že ho to mrzí.
Nikdo s ním nechtěl nic mít,
jen já chtěla s ním navěky být.
Po čase pochopil, že ho mám ráda
a udělal ze mě svého kamaráda:)
Když jsem si stoupla k jeho zádům,
připadám si jako kdybych měla milion kamarádů...
Začínal se měnit
a člověku věřit.
Zlí lidé však nechtěli čas mu dát,
chtěli mu co nejdřív život brát...!*

V tom z ničeho nic,
zasáhl ho do srdce šíp...
Přinesli mi pár špatných zpráv,
že Puntíček není tam...
tam, kde býval dosud,
jaký je tedy jeho osud???

Lidé odporní a zlí nalhávali mi,
že prý už ho prodali,
pak se někdo prořekl,
víckrát už to neřekl: „Puntíček již nežije...“

Prodali ho... jen v mase...
Milovaný pejsánek,
měl na duši šrámeček.
Proto se ho zbavili
a zemřít ho nechali.
Mocná ruka člověčí
nedala mu šanci žít.
Nechci s lidmi promluvit
a už vůbec ne jim odpustit!

Můj milý Puntíčku,
neboj se ničeho,
v nebi je místa MOC
...i když si měl ještě času dost...
Navždy budeš v mém srdci spát,
dobře vím, že měls mě rád...
Nikdo už ti neublíží,
můžeš žít tam, kde sis přál
...se svými kostmi, jako bys byl pán...